

ha atorgat el pitjor paper que hi havia. Els sindicats, que van ser la punta de llança de la lluita antifranquista, s'han trobat que han estat ignorats pels partits polítics i pel conjunt de les institucions, i que sols ara, a través d'uns certs, pactes, poden tornar a obtenir la posició que els correspon. Crec que en-

cara estem en una situació de repensar què han estat aquests anys però partint d'una base de molta feblesa. A l'Estat espanyol, l'afiliació sindical no arriba al deu per cent. Per tant, les noves obertures que s'estan veient a Europa, des de la feblesa d'aquí, són molt difícils d'intentar. □

S'ANUNCIEN CANVIS AL MINISTERI D'ECONOMIA

L'equip de Solchaga, a preu de saldo

En les pròximes setmanes al ministeri d'Economia i Hisenda hi haurà canvis importants. Josep Borrell sona per a ministre.

J. Hernández (Madrid)

La crisi ha esclatat en l'equip econòmic del govern. En ple apogeu de la polèmica entre socialistes del PSOE i socialistes de la UGT entorn de la política econòmica del gabinet de **Felipe González**, els principals alts càrrecs del ministeri que dirigeix **Carlos Solchaga** s'han manifestat cansats, farts d'activitat oficial, i han anunciat el seu pas a l'empresa privada, que dona molts més beneficis i, és clar, molts menys disgustos.

No obstant això, encara que la crisi s'ha manifestat sobtadament en tota la seua extensió i intensitat, no és un problema que haja aparegut de sobte. La situació de tensions internes entre distints responsables de la política econòmica es remunta als temps en què l'aleshores ministre **Miguel Boyer** formà el primer equip encarregat de gestionar a l'Estat espanyol, per primera vegada, l'economia en nom d'un govern socialista.

Des que **Miguel Boyer** arribà al *caserón* del carrer d'Alcalà, s'iniciaren unes tensions importants, sorgides a penes es van prendre les primeres mesures polèmiques. El primer que abandonà l'equip de **Miguel Boyer** fou **José Víctor Sevilla**, ex-alt càrrec amb UCD reconvertit a la socialdemocràcia, que contestà algunes mesures fiscals preses pel ministre. **José Víctor Sevilla**, després d'anunciar que volia deixar el seu càrrec, fou cessat en un consell de ministres deliberant, quan els periodistes no esperaven novetats. D'aquesta manera tractà d'evitar-se

Josep Borrell.

una primera polèmica pública sobre una crisi galopant. A Sevilla el substituï **Josep Borrell**, un *yuppie* socialista, de gran poder dins el partit i de gran predicament al despatx d'**Alfonso Guerra**.

Borrell va ser durant molts mesos el defensor en el ministeri dels criteris del vice-president **Alfonso Guerra** sobre la política econòmica del govern. Això el va dur a xocar frontalment amb el ministre, que, com que no podia cessarlo (ja que ho impedia la Moncloa), es va limitar a no parlar-li i a mantenir el contacte a través de les secretàries respectives.

Quan **Miguel Boyer** va abandonar el govern i va ser substituït en el ministeri per **Carlos Solchaga**, van canviar moltes més coses de les que es pensa. La política era la mateixa, però el tarannà era diferent. El nou ministre hi va arribar amb un grup d'assessors obertament liberals, que no eren socialistes ni volien ser-ho i arribaven amb l'aval dels seus coneixements sobre allò que s'ensenyava d'economia a les univer-

sitats nord-americanes i que ben aviat van xocar amb els sindicats, amb els quals **Boyer** mantenia un diàleg, precari però sostingut. Ací van començar les bregues fortes amb UGT.

L'home fort d'aquest equip, **Guillermo de la Dehesa**, famós als bars de la nit madrilenya de moda per l'aspecte de *yuppie* de pel·lícula, no només es va trobar de cara **Nicolás Redondo**, sinó molts altres alts càrrecs del mateix ministeri. Ara, **De la Dehesa** deixarà el departament per anar-se'n a l'empresa privada.

Un altre home fort, **Miguel Angel Fernández Ordóñez**, conegut per les seues inicials, MAFO, entre els socialistes, no és, però, un liberal-típus i es va enfrontar amb **Guillermo de la Dehesa**. MAFO, un home ambiciós i lligat al seu germà, el ministre d'Afers Exteriors, **Francisco Fernández Ordóñez**, no vol cremar la seua capacitat en un equip ple de taurons on el ministre ha augmentat la seua intolerància amb els sindicats i les forces socials. **Miguel Angel Fernández Ordóñez** se n'anirà dins de poc de temps al Fons Monetari Internacional com a funcionari. Tornarà quan se li ofereisca una cartera ministerial, segons ha comentat als seus amics.

El tercer home, **Josep Borrell**, segueix, i ja sona per a un càrrec de ministre en una pròxima remodelació. Ell

El ministre Carlos Solchaga.

és un dels homes forts que s'ha enfrontat als altres alts càrrecs i al mateix ministre **Solchaga**, per bé que això no significa que siga inamovible. El petit ministre d'Hisenda mai no va saber formar un equip coherent. Ara, aquest equip es desfà.

Al fons, **Nicolás Redondo**, que ha pagat amb la UGT l'enorme tensió dins del ministeri i que ha estat víctima i botxí a l'hora de la política econòmica del gabinet, espera veure venir els esdeveniments. □